

НАДИХНУЛА НА ДОСЛІДЖЕННЯ ВЛАСНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

Юрій Винничук. Танго смерті

Неймовірна історія через століття, шокує актуальна і сьогодні.

Коли я читав, як львів'яни відстояли місто і не пустили до себе німців у 1939-му, що стали облогою, а потім прийшли "визволителі" у вигляді совєтської армії і кинулися у місто, про життя міста в окупації - я був приголомшений точністю описів того, що відбувалося під час приходу сучасних "визволителів".

Коли я читав про те, що відкрилося людям після втечі "визволителів" з міста - перед очима стояли кадри з Бучі, Гостомеля, Ізюма і багатьох міст сучасної України після того, як звідтіля прогнали окупантів.

А описи як вони тікали на воєнних машинах, що були завалені до гори награваним і воно аж сипалося за ними по дорозі, бо все було запхано нашивдкоруч. Як тікали і своїх забували, або у поспіху наїжджали один на одного...

Стільки флешбеків вже із сучасності. І це при тому, що книга написана за спогадами людей, що жили 100 років тому, у 2012 році. Описано так точно, тими ж словами, те саме, що українці пережили під час окупації у 2022-му...

Не багато є книжок, що хотілося б прочитати знову і не знати про що вона. Пережити її знову. Ця для мене виявилася саме такою.

Чудова лексика та жонглювання мовою. Захопливий сюжет і щемлива історія героїв, що перегукується повністю з нашою сьогоднішньою визвольною боротьбою.

Найбільше сподобалась сюжетна лінія про старий Львів. Галицький діалект – то взагалі любов.

Ну і в цілому цікавий, неординарний сюжет тримав до кінця.